

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Tordenskjolds Flagsang

Citation: Drachmann, Holger: "Tordenskjolds Flagsang", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 464. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid57978/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Majestæt! jeg lever af den Luft,
Som bolger stedse om Jer høje Naade,
Men hør et Ord: der er saa mangen Schuft,
Som spinder mod mig sine Rænke-Traade.

Majestæt! den Hvide Ørn jeg tog,
I Flugten greb jeg Fuglen under Vinge;
Stændig jeg med Ørnen siden jog;
Nu hugger Fuglens Næb i Svenskens Bringe.
Majestæt! jeg er en fattig Gut,
Der bejler stedse til Jer høje Naade:
Gør mig til Kommandør-Kaptajn til Slut
Og lad mig slaa med Eders Nordøflaade!" ...

Men Svaret det blev et andet,
End Wessel havde sig tænkt;
Kongen han sad i Teltet,
Haardt af den hidsige trængt;
Og Kongen tog til sin Daase
Af Guld, med Stene om Kant,
Og sagde: „Du tabte den sidste,
Ifald man beretted mig sandt!"

„Omstændelig, skal Du vide,
Jeg følger din hele Færd;
Du øder, hvad man Dig skænker,
Du kaster med Penges Værd;
Du kaster vel, skal man fornemme,
Dig selv med det første bort —
Men vogt Dig, Wessel, for saadant,
Det blev mig den værste Tort!" —

Og Helten stod dér med Hatten
I Haanden og Øjet mod Jord,
Og bed sig i Læben og kunde
Ej finde et creste Ord;

Da følte han noget falde
Ned i sin Hattepul;
Det trynged, han tog det og vejed
Det meget sigende Guld.

Og Kongen rakte ham Haanden
Og smilede naadigt dertil:
„En Konge kan ikke gøre
Alt hvad han ønsker og vil;
Men hædre han kan en frimodig,
Som viste sig brav og bold —
Naa! byd mig en Pris af Jer Daase.
Hr. Kapitajn *Tordenskjold!*" —

Paa Knæ den modige tumled
Og famled mod Kongens Skød,
Og rejste sig atter, mens Blodet
Op gennem Kinderne brød:
„Hvad Sa... Majestæt, tilgiv mig,
Men hedder jeg Tordenskjold,
Saa skal jeg nu dundre og lyne
Svensken Fanden i Vold!"

Tordenskjolds Flagsang.

Og atter paa sin hvide Ørn han fo'r
Og lo i Luften frem, mens han betænkte,
Hvad Kongen med et saadant vægtigt Ord
Til saadan liden Snusedaase skænkte;

Han følte Ørnen blive dobbelt stor,
 i Farten spile dobbelt ud sin Vinge; —
 Nu skulde han, og for sig selv han svor,
 Til Kommandør — ja Skoutbynacht — det bringe:

Fri står jeg
 Som fri Mand paa min Skude,
 Kongen er med mig,
 Jeg er Adelsmand;
 Lad nu de Hunde
 Kun i Krogen tude:
 Aldrig at bide
 Var de ret i Stand.
 Første Vers er ude,
 Wessel er begravet,
 Evig sover han —

Men Wessel er en Spøgefugl,
 Han gaar igen ved højlys Dag paa Havet.

Stig af dit Dyb,
 Af Kølvansturens Striber;
 Elsk mig og styrk mig,
 Hjertensven og Brø'r;
 Bland Dig i Vinden,
 Som i Rikken piber,
 Støt mig i Bygen,
 Vaag ved Skudens Ror.
 Hjælp hver Gang det kniber!
 Det har Wessel kunnet,
 Mens han var om Bord —

Og jeg skal være evig Dig
 indtil mit sidste Timeglas forbundet.

Herre, min Gud,
 Mod Dig er jeg kun ringe
 Stakkel, som trænger
 Til Din Assistens;
 Tag mig og Ørnen
 Naadig under Vinge:
 Faar jeg et Grundskud,
 Hold mig Skuden læns!

Saa skal jeg nok bringe
Det til noget meget,
— Admiral kan hænd's —

Thi jeg og Peder Tordenskjold,
Vi to har endnu ej for noget veget.

Og mens han saadan stod og tænkte paa,
Hvorlunde Fremgang nok han skulde faa,
Og mens han som et Barn gentog bestandig
Det dyrebare Ord, det nye Navn,
Saa lyste der en Ild, og det er mandig,
I Øjets Ørneblik; op til sin Favn
Han syntes, at han kunde Verden knuge;
Han maatte ret med Vold det Udraab sluge,
Som fra det altfor fulde Hjerter brød; —
Saa slog han ud med Haanden, og han talte
Til Flaget.

Som en Sang hans Tale lød:

Jeg vil slaa for min Konge og slaa for mit Flag,
Det vil sige: at slaa for den gode Sag;
Saa lærte jeg fra jeg var ganske liden,
Og *den* ABC har jeg brugt hele Tiden.
Skrædderdreng var jeg,
Det staar jeg ved,
Tordenskjold er jeg.
Wessel jeg hed:
Saa faar den ene vel dække den anden.
Jeg frygter min Gud, og gi'er Fjenderne Fanden.

Jeg har tjent mig fra neden op til mit Flag,
Jeg har gaaet i Skole i Kuglernes Lag;
De mener jo nok, jeg er ikke dannet:
Kom kuns, i Pedanter, herud paa Vandet!
Lange Tabeller
Bruger vi ej
Dér, hvor det gælder
Dig eller mig;
Medens I slog paa Papiret Slaget,
Har Fjenden jeg fejlet i Land — eller taget.